

близки. Забравенитѣ радости прииждаха, приливаха се като вълнитѣ на разсърдена рѣка и заливаха сърдцето му съ остра скръбъ. Сломенъ, безпомощенъ той се сви до коренитѣ на рѣженитѣ класове и търпеливо зачака мжката да го погуби. Но черниятъ сънъ не идваше. Писъка на щурцитѣ го прогони, мракътъ раздипли миналото, превърна го на отровенъ прахъ и съ него посипа лицето на чичо Стояна. Сълзи потекоха по странитѣ му. Гърдитѣ му се надигнаха и отрониха тежка въздишка.

— Дано да не съмне! Боже, поне сега, когато съмъ въ родна земя, ме послушай! — простена чичо Стоянъ. Изведнажъ му се стори, че увисна надъ пропасть. Притаи дъхъ и зачака. Изъ мрака се подаде силна ржка, сложи се на рамото му и го блъсна. Главата му се люшна, като отсѣчена и се заби въ твърдата земя на Тракия.

Въ тъмнитѣ синури на поробената земя се разнесе уплашения викъ на нощна птица, и като плачъ заглъхна изъ буренитѣ на обезлюдената равнина.

